

Til Udlændinge- og Integrationsministeriet

Kontoret for Humanitært Ophold

DANSK FLYGTNINGEHJÆLP
Borgergade 10, 3.sal
DK-1300 København K
Tlf: 3373 5000
www.flygtning.dk

8.03.2017

Høringssvar vedrørende lov om ændring af Udlændingeloven (Ro og orden på indkvarteringssteder for uledsagede mindreårige udlændinge, herunder husordener, økonomiske sanktioner, magtanvendelse og anbringelse uden for indkvarteringsstedet, m.v.)

Udlændinge- og Integrationsministeriet har ved mail af 9. februar 2017 fremsendt ovennævnte udkast til lovændring med anmodning om evt. bemærkninger inden 9. marts 2017.

Dansk Flygtningehjælp sætter pris på muligheden for at fremkomme med bemærkninger.

Uledsagede mindreårige asylansøgere er børn og unge i en særlig sårbar situation. De er på flugt uden deres forældre og er alene i et nyt land, hvor de lever under forhold præget af ventetid og usikkerhed, der i samspil med for eksempel krigs- og flugtoplevelser kan udgøre en væsentlig belastning. Uledsagede børn og unge på de danske børnecentre har således først og fremmest behov for omsorg og trygge relationer, mens de afventer udlændingemyndighedernes behandling af deres asylansøgning.

Samtidig udgør de uledsagede asylansøgere en særdeles forskelligartet gruppe børn og unge i forhold til såvel alder, nationalitet, køn, social baggrund og årsag til flugt, ligesom nogle har været udsat for menneskehandel eller er vokset op som gadebørn. En stor del af de uledsagede asylansøgere har under flugten været nødsaget til at tage vare på sig selv og således blive voksne før de burde. Samtidig – og netop derfor – er de også nogle skrøbelige børn og unge, der kan bære på mange traumer og store savn.

Særligt blandt de unge kan der være nogle som har levet på gaden i flere år, eller har været udsat for menneskehandel op til flere gange. En sådan gruppe unge kan naturligvis kræve en anden pædagogisk

tilgang og respekt for deres erfaringer end en gruppe uledsagede børn på 10-12 år. Det er Dansk Flygtningehjælps mangeårige erfaring med arbejdet med gruppen af unge, at enhver indsats må tage højde for deres individuelle forskelle og gruppens store sårbarhed, og at kvalificeret pædagogisk praksis er det mest hensigtsmæssige og effektive i forhold til både at sikre trivsel og ro og orden på centrene.

I lyset af uledsagede børn og unges særligt udsatte situation og deres store individuelle forskelle skal Dansk Flygtningehjælp derfor indledningsvist opfordre til, at professionel, tillidsskabende pædagogisk praksis og etableringen af trygge relationer i omsorgsarbejdet er det absolutte udgangspunkt for arbejdet på de danske børnecentre fremfor sanktioner og konsekvens.

Husorden

Dansk Flygtningehjælp er enig i, at en husorden kan være et blandt flere gode redskaber til at skabe faste og klare rammer, der kan medvirke til at skabe en forudsigelig hverdag, der sikrer trivsel, fremmer ro og orden samt forebygger konflikter og magtanvendelse. Flygtningehjælpen finder det samtidig positivt, at der i lovforslaget er fokus på, at de enkelte lokale variationer af husordener ikke må gå for vidt.

Da eventuelle overtrædelser af husordenens regler med lovforslaget jo imidlertid åbner op for en række sanktioner, foreslår Dansk Flygtningehjælp samtidig, at såfremt lovforslaget vedtages, bør det præciseres, at centrene skal, og ikke blot kan, afholde en velkomstsamtale med nye børn med tolk på barnets modersmål, hvor barnet introduceres til centerets hverdag, herunder husordenen og får mulighed for at stille spørgsmål eller forklare om særlige behov. Dermed sikres det, at alle børn kender til husordenen, at husordenen præsenteres i en imødekommende tone og ikke mindst at børn, der ikke kan læse eller ikke forstår et af sprogene i den skriftlige oversættelse også forklares husordenen (i 2016 havde 330 af de uledsagede asylansøgere ikke et af de sprog, som husordenen foreslås oversat til, som modersmål¹)

Sanktioner

Vedrørende forslaget om at give personalet adgang til at benytte sanktioner for overtrædelser af husordenen ønsker Flygtningehjælpen indledningsvist igen at understrege, at uledsagede børn og unge er en sårbar gruppe i en særlig udsat situation.

¹ Udlændinge- og Integrationsministeriet: Tal på udlændingeområdet 31.01.2017, s.6

Mange børn og unge har grundet traumer, savn og bekymringer f.eks. vanskeligt ved at sove om natten og er ofte trætte om dagen. At hjælpe barnet eller den unge til en mere hensigtsmæssig døgnrytme bør således i Flygtningehjælpens optik som udgangspunkt foregå som en pædagogisk indsats, hvor man snarere indgår i en dialog med den unge om bekymringer og årsager til natte uro end ved at skride til sanktioner, da savn, flashbacks og bekymringer ikke kan antages at forsvinde ved at barnet/den unge udelukkes fra sociale arrangementer.

På baggrund af den særlige sårbarhed, der kendetegner uledsagede mindreårige asylansøgere bør en pædagogisk, inkluderende indsats altid være det absolutte udgangspunkt på børnecentrene. Dansk Flygtningehjælp anerkender naturligvis samtidig, at der kan opstå situationer, hvor det er meningsfuldt at personalet har adgang til i et vist omfang at lade det få konsekvenser, hvis centerets regler ikke overholdes, herunder inddragelse af lomme penge ved grove eller gentagne overtrædelser. I det lys sætter vi pris på, at der med lovforslaget lægges op til en ensartning og en vis begrænsning af mulighederne for sanktioner, herunder en afvejning af proportioner, så der ikke på det enkelte center kan udvikles sanktionsmuligheder, der går for vidt, og så personalet har en lovhjemlet rettesnor at tilrettelægge den pædagogiske brug af sanktioner efter.

Dansk Flygtningehjælp er imidlertid stærkt kritiske overfor den i bemærkningerne foreslåede sanktionsmulighed om, at barnet *"får frataget sin private mobiltelefon eller private computer i en kortere periode"*.

For det første er mobiltelefonen eller samtaler over computeren ofte en yderst afgørende livslinje for de uledsagede børn og unge til familie-medlemmer i hjemlandet eller flygtningelejre eller til kammerater, de har mødt under flugten. Mange uledsagede børn og unge er tynget af ensomhed og savn, og muligheden for kontakt til familie eller andre relationer kan være afgørende for deres trivsel. På samme måde kan telefonen og computeren for nogle børn være den eneste adgang til et sprogfællesskab, hvis ikke andre børn og unge på centeret deler deres modersmål. At være afskåret fra meningsfuld, sproglig kommunikation kan være særdeles belastende, ikke mindst for børn og unge.

For det andet fremstår forslagets indgreb alt for vidtrækkende i forhold til forseelsen og i sammenligning med øvrig dansk ret. I "lov om voksenansvar for anbragte børn og unge", hvis indhold lovforslaget i øvrigt i høj grad kopierer, er adgangen til at inddrage privat telefon og computer stærkt reguleret og må kun tages i brug overfor unge, der opholder sig på døgninstitution i henhold til strafferetlig dom eller kendelse,

og kun af sikkerhedsmæssige hensyn for at forhindre kriminalitet, jf. lov om voksenansvar, § 19. Det fremgår endvidere af §19, stk. 5 at adgangen til indgreb i den anbragte unges adgang til telefon og internet ophører, såfremt den unge bliver boende på døgninstitutionen efter den strafferetlige foranstaltning er ophævet.

I det lys fremstår det klart ude af proportioner at foreslå samme sanktion for at have spillet musik på værelset om aftenen, jf. lovforslaget s. 24, ikke mindst overfor en gruppe børn og unge, der ikke er strafferetligt dømt.

Derudover er adgangen til indgreb i den unges adgang til telefon og internet tydeligt reguleret i lovteksten i lov om voksenansvar, og det fremstår således yderligere retssikkerhedsmæssigt bekymrende, at det i nærværende lovforslag udelukkende er nævnt i bemærkningerne med en upræcis formulering om "*en kortere periode*".

Endelig finder Dansk Flygtningehjælp det bekymrende, at der gives adgang til indgreb i adgang til telefoni og internet ved overtrædelser af såvel de obligatoriske regler (§62b, stk. 2) som de eventuelle lokale tilføjelser til husordenen (§62b, stk. 3.) Hermed åbnes der op for adgang til en ganske vidtgående sanktion for brud på regler, der ikke er kendt af lovgiverne og som i en proportionalitetsafvejning på ingen måde berettiger et så vidtgående indgreb.

Dansk Flygtningehjælp skal derfor foreslå denne sanktionsmulighed fjernet fra bemærkningerne.

Dansk Flygtningehjælp er i øvrigt bekendt med, at denne sanktionsform allerede er praksis på nogle børnecentre uden lovhjemmel. På baggrund af ovenstående argumentation foreslår Dansk Flygtningehjælp derfor i stedet, at det præciseres i lovteksten i relation til den foreslåede § 62b, stk. 5, at indgreb i den uledsagedes adgang til sin private mobil eller private computer *ikke* er tilladt.

Rusmiddeltest

Dansk Flygtningehjælp er positiv overfor, at der med lovforslaget gives mulighed for at foretage rusmiddeltest efter den unges samtykke i tilfælde af misbrug eller konkret mistanke om indtagelse af euforiserende stoffer, så der hurtigere vil kunne iværksættes hjælp til den unge ved tilfælde af misbrug. Flygtningehjælpen finder imidlertid ikke, at det fremgår klart af bemærkningerne, hvad et eventuelt positivt resultat af rusmiddeltesten skal bruges til. Skal det føre til iværksættelse af relevant misbrugsbehandling eller anden relevant pædagogisk indsats

eller til sanktion for overtrædelse af husordenen, jf. §62b, stk 2, pkt 5? Da der med et positivt resultat på en rusmiddeltest vil være tale om et barn eller en ung med et misbrugsproblem, foreslår Dansk Flygtningehjælp det præciseret, at formålet med rusmiddeltesten er på bedste vis at kunne hjælpe den unge ud af misbruget.

Adgang til indgreb i selvbestemmelsesretten

Dansk Flygtningehjælp sætter stor pris på, at der med lovforslaget kommer tydelige retningslinjer, begrænsninger og lovhjemmel for personalets adgang til indgreb i selvbestemmelsesretten; fysisk guidning, afværgehjælp, magtanvendelse og ransagning. Det er Flygtningehjælpens erfaring, at praksis for sådanne indgreb og indberetningen heraf har været ganske uens fra center til center og generelt har været uden fornødent lovgrundlag og systematisk indberetning. Flygtningehjælpen finder det således overordnet positivt – for såvel uledsagede børn og unge som personalet – at der med lovforslaget kommer en tydelig retstilstand for området, og ikke mindst at retstilstanden i vid udstrækning afspejler vilkårene for anbragte børn og unge under serviceloven.

Flygtningehjælpen finder det samtidigt afgørende, at det af lovforslaget fremgår, at magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten *"må kun ske undtagelsesvist og må aldrig erstatte omsorg og socialpædagogisk indsats"*. Ligesom det i bemærkningerne understreges, at *"fysisk magt skal anvendes så skånsomt som muligt og under iagttagelse af proportionalitetsprincipper. Indgrebet må således ikke være mere indgribende end nødvendigt"*. I den forbindelse ønsker Flygtningehjælpen at bemærke, at adgangen til magtanvendelse m.m. sætter nye krav til det pædagogiske personales kendskab til konfliktnedtrapning, udførelse af magtanvendelse så skånsomt som muligt og reglerne for brug af magtanvendelse, og håber at lovforslaget ledsages af konkrete initiativer om efteruddannelse heri.

Indberetning

I forhold til indberetning af magtanvendelse m.m. har Dansk Flygtningehjælp følgende bemærkninger.

Det fremgår af lovforslaget, at magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten efter §§ 62 f-i og magtanvendelse i øvrigt, skal registreres og indberettes af indkvarteringsstedet til Udlændingestyrelsen efter at den involverede uledsagede mindreårige har fået lejlighed til at udtale sig om episoden. Det er imidlertid uklart, hvordan Udlændingestyrelsen skal forholde sig til disse indberetninger, herunder hvilke fagkundskaber vurderingen kræver, og hvordan det sikres,

at de enkelte indgreb er proportionale og fornødne, herunder hvilke konsekvenser unødvendige eller for vidtgående indgreb har. Har Udlændingestyrelsens forsørgelseskontor en socialfaglig enhed, der på fagligt grundlag kan forholde sig til indberetningerne? Eller hvordan sikres det på anden vis, at de ret vidtgående beføjelser til indgreb i uledsagede børns selvbestemmelsesret, der med lovgivningen her åbnes op for, administreres efter hensigten og efter mindsteindgrebsprincippet på det enkelte center?

Derudover skal Dansk Flygtningehjælp bemærke, at der i lov om voksenansvar overfor børn og unge, hvis §§ 8, 9, 10 og 16 nærværende lovforslags § 62 e-h svarer til, er en bedre retssikkerhed for det enkelte barn, hvis selvbestemmelsesret, der gøres indgreb i. Ifølge § 21 i lov om voksenansvar skal indberetning af magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten ske til den kommunalbestyrelse, der har ansvaret for barnets eller den unges ophold på anbringelsesstedet, og til det socialtilsyn, der fører driftsorienteret tilsyn med anbringelsesstedet og til anbringelsesstedets beliggenhedskommune og den kommune eller region, der er driftsherre for anbringelsesstedet. I nærværende lovforslag skal indberetning udelukkende foregå til Udlændingestyrelsen.

Dansk Flygtningehjælp er klar over, at bestemmelserne ikke helt kan sidestilles, da Udlændingestyrelsen jo både kan opfattes som driftsherre (over asyloperatøren) og ansvarlig for UMI'ens placering på børnecentret, men ikke desto mindre finder Flygtningehjælpen, at det er en bekymrende lav retssikkerhed, at indberetningen kun skal finde sted til Udlændingestyrelsen, ikke mindst i lyset af uklarheden om, hvorvidt og hvorledes indberetninger vil blive håndteret i børne- eller socialfagligt regi hos Udlændingestyrelsen.

Dansk Flygtningehjælp foreslår derfor, at indberetninger af magtanvendelse m.m. også skal ske til den beliggenhedskommune, hvor centret er placeret, da denne kommune efter servicelovens § 146 har den generelle tilsynsforpligtelse med alle børn og unge på asylcentre, og herunder skal være opmærksom på omstændigheder, der giver en formodning om, at et barn eller ung har behov for særlig støtte.² Derudover foreslår Dansk Flygtningehjælp, at indberetninger af magtanvendelse m.m. også skal ske til det socialtilsyn, der også foreslås at

² Vejledning nr. 3 til Serviceloven, afsnit 97 (her refereres til det nye forslag til ændring af vejledningen, der er sendt i høring i november 2016, men endnu ikke offentliggjort i sin endelige form. Da lovforslagets øvrige opfattelse af forholdet mellem serviceloven og udlændingeloven imidlertid læner sig op af denne endnu ikke endelige version, er det også den, der er henvist til her). Se i øvrigt Social- og Indenrigsministeriets analyse af 29. juni 2016, s. 69.

varetage det driftsorienterede tilsyn med børnecentre, jf. afsnittet nedenfor.

Endelig finder Flygtningehjælpen det uklart, hvorvidt beføjelserne til magtanvendelse m.m. også gælder for personalet på voksencentre, hvor der er oprettet enheder for 17-årige uledsagede mindreårige. I forlængelse heraf savnes overvejelser om og retningslinjer for, hvordan personalet på sådanne voksencentre skal håndtere en konflikt-situation, der f.eks. involverer en 17-årig uledsaget beboer og en 18-årig myndig beboer, såfremt beføjelserne også finder anvendelse her.

Behovet for et uafhængigt tilsyn

Nærværende lovforslags bestemmelser om adgang til magtanvendelse m.m. svarer til bestemmelserne i lov om voksenansvar overfor anbragte børn og unge. Der er imidlertid den afgørende forskel, at de døgninstitutioner og anbringelsessteder, som lov om voksenansvar vedrører, er underlagt et uafhængigt og socialfagligt tilsyn, socialtilsynet.

Flygtningehjælpen finder, at det bør være en forudsætning for nærværende lovforslags beføjelser til sanktioner, magtanvendelse m.m., at børnecentre underlægges et uafhængigt tilsyn som socialtilsynet, jf. overvejelserne i bemærkningerne om § 62 k, stk. 2, s. 99. På denne måde sikres det, at beføjelserne anvendes i overensstemmelse med hensigten, herunder proportionalitetsprincippet, og at der ikke på det enkelte center udvikles en uhensigtsmæssig kultur.

Flygtningehjælpen finder således, at børnecentre bør underlægges et egentligt socialt eller pædagogisk tilsyn, der er uafhængigt af Udlændingestyrelsen, og som fører et driftsorienteret tilsyn, herunder tilsyn med centerets generelle anvendelse af de foreslåede beføjelser til magtanvendelse m.m.

Uden et egentligt fagkompetent socialt eller pædagogisk tilsyn kan der med de foreslåede beføjelser til sanktioner og magtanvendelser forekomme overdreven brug af f.eks. magtanvendelse, ligesom der kan udvikles en trusselskultur på det enkelte center, hvor det pædagogiske miljø ikke er hensigtsmæssigt for en sårbar gruppe børn og unge uden pårørende i Danmark. En yderligere fordel ved at placere tilsynet med børnecentre under det uafhængige socialtilsyn vil være, at børnecentre vurderes systematisk, ensartet og uvildigt efter samme standarder som anbringelsessteder for anbragte børn og unge og dermed sikre samme faglige standarder for uledsagede børn som anbragte børn under serviceloven.

Økonomiske sanktioner

I forhold til de foreslåede økonomiske sanktioner ønsker Flygtningehjælpen at sætte fokus på en særlig gruppe, der vil rammes særligt hårdt og længerevarende af lovforslaget: Uledsagede børn og unge, der har fået endeligt afslag på asyl.

I overensstemmelse med børnekonventionen, er det politiets faste praksis, at uledsagede børn og unge ikke udsendes med tvang til hjemlandet. Såfremt barnet eller den unge ikke ønsker at rejse frivilligt, bor de således på børnecenter som afviste asylansøgere indtil de fylder 18 år og kan herefter udsendes med tvang. Af frygt for deres sikkerhed eller mulighed for at forsørge sig selv, er det i praksis særdeles få unge, der vælger at rejse frivilligt, herunder med brug af den forbedrede hjemsendelse. Størstedelen af de afviste børn og unge tør ikke vende hjem og bliver således på børnecentrene i årevis, f.eks. hvis de har fået endeligt afslag som 15-årig.

Denne gruppe børn og unge vil efter forslaget skulle leve helt uden lommepenge og kun have penge til kost, potentielt set i flere år, da deres manglende medvirken til udsendelse efter en måned ifølge bemærkningerne vil medføre, at tillægssydelsen helt bortfalder. Det afskærer børn og unge fra en række basale aktiviteter, og betyder set fra børneperspektiv, at man, evt. i flere år, ikke en gang imellem kan købe en busbillet for at tage ind til byen eller besøge venner, ikke kan købe en is, en gave til sine klassekammerats fødselsdagsfest osv.

Dansk Flygtningehjælp finder, at en længerevarende periode helt uden kontant økonomi – set i relation til det omkringliggende samfund – strider imod barnets tarv, og foreslår derfor at udlændingelovens § 42 a, stk. 11, pkt. 2 udelades af den foreslåede § 42 a, stk. 12. Ikke mindst da de øvrige foreslåede tilfælde, der kan udløse økonomiske sanktioner; voldelig adfærd, trusler på livet, gentagne udeblivelse fra asylinterview m.m. fremstår som væsentligt mere alvorlige situationer.

Tvangsanbringelse og forudgående børnefaglig undersøgelse

Flygtningehjælpen anerkender, at der i helt særligt alvorlige tilfælde kan være grund til at måtte tvangsanbringe en uledsaget mindreårig asylansøger på en døgninstitution. Både af hensyn til det konkrete barn, der må antages at have problemer af en sådan alvor og karakter, så døgninstitutionerne er bedre kvalificeret til at håndtere dem, men også af hensyn til trygheden og sikkerheden for de øvrige beboere og

personale på børnecenteret. Flygtningehjælpen finder det endvidere positivt, at anbringelsesgrundene skal svare til servicelovens kriterier for tvangsanbringelse, ikke mindst da det sikrer en mere gennemsigtig og faglig ensartet sagsbehandling i kommunerne.

Flygtningehjælpen stiller sig imidlertid undrende overfor, at unge uden lovligt eller processuelt ophold (børn og unge med endeligt afslag) er omfattet af den direkte adgang til tvangsanbringelse under serviceloven, men ikke til de øvrige, forebyggende og mindre indgribende foranstaltninger i serviceloven, f.eks. støtte-kontakt person eller aflastning. Hvis der er alvorlig bekymring for et barn, vil det åbenlyst være i barnets tarv, at mindre indgribende foranstaltninger forsøges forud for tvangsanbringelsen, hvis relevant. Dansk Flygtningehjælp finder det fortsat – som bemærket i tidligere afgivne høringssvar til ændring af vejledning nr. 3 til serviceloven - i strid med Børnekonventionen artikel 3, at asylsøgende børn og unge med ulovligt ophold, er markant ringere stillet når det kommer til sikring af deres tarv og trivsel end øvrige børn i Danmark, herunder de øvrige børn i asylsystemet.³

Flygtningehjælpen er naturligvis positiv overfor, at den børnefaglige undersøgelse, der skal gå forud for en eventuel tvangsanbringelse, foreslås foretaget indenfor en måned, så der hurtigere kan handles. Flygtningehjælpen finder imidlertid, at en sådan effektivitet – indgrebs meget vidtgående karakter taget i betragtning – ikke må ske på bekostning af den uledsagede mindreåriges retssikkerhed. Som det også fremgår af bemærkningerne er tvangsmæssig anbringelse en meget indgribende foranstaltning, særligt på en sikret døgninstitution eller en særligt sikret afdeling, hvor den unge reelt er frihedsberøvet. Derfor finder Flygtningehjælpen det foreslåede grundlag for den børnefaglige undersøgelse bekymrende, ikke mindst sammenlignet med servicelovens tilsvarende børnefaglige undersøgelser, der jo ikke udelukkende omhandler familiære forhold, jf. servicelovens § 50, stk. 2, pkt. 1, 3-6 (skole, sundhed, fritidsforhold og venskaber og andre relevante forhold). Disse forhold er ligeså relevante at inddrage i en børnefaglig undersøgelse af et asylbarn, som et barn med lovligt ophold.

Flygtningehjælpen finder således, at en udtalelse fra centeret i sig selv er for spinkelt et grundlag til at foretage en tvangsmæssig anbringelse. Centeret har naturligvis central og relevant information om barnet eller den unge, men centerets vurdering bør nuanceres af andres perspek-

³ Samtidig skal Flygtningehjælpen bemærke, at lovforslaget anvender en forståelse af forholdet mellem serviceloven og udlændingeloven som er beskrevet i udkast til vejledning nr. 3 til serviceloven, som modtog en del kritik i flere høringssvar og som endnu ikke foreligger i endelig form.

tiv. Derudover bør der, som også lovbestemt i serviceloven, jf. § 50, stk. 3, afholdes en egentlig børnesamtale, der indgår i selve undersøgelsen og ikke blot den foreslåede samtale med barnet inden afgørelsen træffes (§ 62l, stk. 8, punkt 5).

Dansk Flygtningehjælp foreslår derfor, at den børnefaglige undersøgelse, der skal gå forud for en eventuel tvangsanbringelse, jf. § 62 q, også som minimum skal inddrage en udtalelse fra den personlige repræsentant samt barnets synspunkter tilvejebragt ved en børnesamtale. Derudover bør øvrige faggrupper; læger, psykologer, lærere, m.v. inddrages, hvis relevant. Endelig foreslås det, at centeret i sin udtalelse skal oplyse antallet og karakteren af eventuelle magtanvendelser anvendt overfor det konkrete barn på centeret. Barnet eller den unge samt de konkrete bekymringer bør beskrives så nuanceret som muligt. Ikke mindst da den børnefaglige undersøgelse jo ikke alene skal tjene til at vurdere, hvorvidt der skal finde tvangsanbringelse sted, men også skal udgøre grundlaget for en fremadrettet handlingsplan for barnet eller den unge, jf. § 62 t. I særligt akutte tilfælde rummer serviceloven allerede nu mulighed for at iværksætte akutte tiltag sideløbende med, at den børnefaglige undersøgelse foretages, jf. servicelovens § 52, stk. 2, og en anbringelses hastende karakter behøver således ikke at forringe kvaliteten af undersøgelsen og barnets retssikkerhed.

Bortfald af undervisning og aktivering på modtagecentre

Dansk Flygtningehjælp opfatter aktiverings- og undervisningstilbud som en central del af asylansøgers mulighed for at opretholde en meningsfuld hverdag, der kan understøtte den enkeltes handleevne i såvel integration- som hjemsendelsesforløb, og ser derfor med bekymring på bortfald af undervisning og aktivering på modtagecentre for voksne. Ikke mindst da det er Flygtningehjælpens mangeårige erfaring med indkvarteringsystemet, at forholdet mellem centerpladser og asylansøgertal konstant forskubber sig, så mange ansøgere ofte vil opleve at være indkvarteret på et modtagecenter væsentligt længere end den tilsigtede måned. På samme måde er det Flygtningehjælpens erfaring fra et indgående kendskab til asylansøgere i fase 1, at Dublinforhandlinger og afklaring af hvilket land, der er ansvarlig for asylsagsbehandlingen, ofte trækker i langdrag, og en ganske stor gruppe asylansøgere er således i den indledende fase ganske længe og ofte tre måneder eller mere,

Dansk Flygtningehjælp kan derfor frygte, at en stor gruppe personer reelt kommer til at vente i de maksimale tre måneder på et modtagecenter uden at have noget at tage sig til. Flygtningehjælpen er samtidig

ikke enig i ministeriets bemærkninger om, at det *"ikke vil have stor praktisk betydning for asylansøgerens hverdag"*. At skulle fylde hver dag i 3 måneder ud med at rengøre sit eget værelse kan hurtigt opleves meningsløst, og det er Flygtningehjælpens erfaring, at selv kort tid uden reelt indhold i dagligdagen kan have negative konsekvenser for mange asylansøgere og ikke mindst mindske den energi, nysgerrighed og handlelyst, som mange asylansøgere bærer præg af ved ankomsten. Flygtningehjælpen skal derfor opfordre til, at der fortsat tilbydes meningsfulde aktiverings- og undervisningstilbud på modtagecentre.

Med venlig hilsen



Andreas Kamm
General Sekretær
Dansk Flygtningehjælp